

Un govern de progrés i una aliança pel futur de Catalunya.

La posició de Nou Cicle davant les eleccions del 28 N.

1. El pacte d'Entesa es proposà **dues finalitats**: una **acció de govern de sentit progressista**, i una nova etapa de **més autogovern**, amb l'aprovació d'un **nou Estatut**.

El primer objectiu s'ha assolit pràcticament en tots els camps, s'ha fet **més en 7 anys de governs d'Entesa que en els 23 anys de governs convergents**. En les polítiques de cohesió social, equipaments, infraestructures, territori, recerca, innovació, economia, salut, educació, igualtat de gènere, immigració, pla de barris, seguretat laboral, presons, i un llarg etcètera, el resultat de l'acció dels governs d'Entesa ha estat molt positiu i ha marcat clarament **un abans i un després**. Cal valorar també que **els governs de Maragall i Montilla** han estat **els més nets** de les tres darreres dècades d'autogovern: cap escàndol, en contrast amb els anys de governs convergents.

Però **el segon objectiu ha tingut un balanç frustrant**. La llarga i enrevessada negociació de **l'Estatut** i la sentència involucionista del Constitucional han generat **indignació, desorientació i desafecció**. Això, en comptes de produir una confluència de les diferents forces polítiques catalanes, ha tendit a generar **dispersió**. La manifestació del 10 de juliol contra la sentència del Constitucional no ha donat lloc a una resposta amb plantejaments polítics comuns. **Les diferències** entre els partits de l'Entesa i entre aquests i l'oposició **s'han accentuat**. Àdhuc en el camp de l'independentisme hi ha una evident fragmentació.

2. Les eleccions tenen lloc en un context de dificultats: la crisi i l'atur; la llarga negociació del nou Estatut i la sentència del Constitucional; les campanyes de la dreta política i mediàtica; gèrmens de populisme i de foment de l'antipolítica.

A l'inici de la legislatura, **l'atur** era el principal problema per al 19 % de l'opinió; ara ho és pel 66 %. L'impacte de la **crisi financera i econòmica mundial**, que esclatà el 2008, es fa sentir profundament. Catalunya té un model econòmic més industrial i internacional que l'espanyol, el govern de la Generalitat ha donat respostes econòmiques i polítiques adequades, hi ha signes de sortida de la crisi, **s'està creant la meitat de l'ocupació de tot l'Estat, però la recuperació és lenta** i els problemes són considerables.

Existeix, a més, l'expansió de **l'antipolítica** i de **la desafecció democràtica**. És un fenomen general: **arreu d'Europa** es creen sentiments de descontentament, de por al futur, d'inseguretat i desconfiança. Creixen els **gèrmens populistes i xenòfobs**. Aquest procés, que troba en la crisi un terreny abonat, **no és espontani**. Hi ha intents d'instrumentalitzar l'opinió

pública per part de **poders econòmics, mediàtics i polítics** que fomenten l'antipolítica, el desànim i les divisions.

Catalunya no és una excepció. Hi ha el risc d'una elevada abstenció i d'un Parlament molt fragmentat. **Cal evitar una legislatura del malestar.** Una situació de tots contra tots i una fugida endavant vers **objectius irrealitzables** en els propers anys, portarien a la frustració. La irresponsabilitat d'enfrontar els catalans els uns contra els altres no portaria enlloc. Limitar-se a l'**agitació i la propaganda**, a la retòrica o a **les polítiques de "peix al cove"** és caure en la **resignació, l'oportunisme i la frustració.**

3. Hom ha alertat amb raó sobre el risc de frustració que deriva de plantejar com objectius de la legislatura **el federalisme, la independència o el concert econòmic.** No és fàcil el camí vers un model de federalisme fort, plurinacional, amb contingut. Encara ho és menys el model de la independència. El model del concert econòmic tampoc és viable: per homologar-se al cas d'Euskadi es necessitaria la reforma de la Constitució. **Dir el contrari és enganyar la gent. No hi ha fórmules màgiques.**

Per tal d'evitar aquest risc, el nou govern que surti de les eleccions del 28N ha de **continuar i millorar l'obra de progrés realitzada en els darrers anys** i ha de **plantejar una nova política d'acords** que enfoqui de manera realista i eficaç el desenvolupament de les llibertats i competències de l'**autogovern** de Catalunya i l'enfortiment de la seva **unitat civil.**

Cal definir els reptes veritables i les oportunitats reals. L'objectiu immediat és, de manera irrenunciable, **recuperar tots els continguts de l'Estatut pactat** entre el Parlament de Catalunya i les Corts Generals, és a dir, entre els representants democràtics de Catalunya i del conjunt d'Espanya. **No es pot abandonar la partida ara. No val a renunciar per retornar al còmode estira-i-arronsa del passat.** El nostre autogovern s'ha de defensar dia a dia i des de les cotes guanyades. S'han de realitzar els traspassos previstos, les reformes legislatives i polítiques necessàries, en matèria de descentralització, de gestió d'infraestructures, etc.

4. El govern de l'Estat i les forces democràtiques majoritàries que van votar l'Estatut a les Corts han de complir el pacte subscrit amb el poble de Catalunya. Han de donar una resposta democràtica i progressista a l'ofensiva del centralisme i el nacionalisme de la dreta espanyola i **han de tenir el valor d'avançar en el reconeixement de la realitat plurinacional de l'Estat.**

Per tal de **sumar Catalunya i Euskadi a la transició** vers l'Estat democràtic va ser imprescindible reconèixer el **dret a l'autonomia**, que es va generalitzar a tots els territoris de l'Estat espanyol. Però aquesta fase autonòmica **no ha resolt el problema de la plurinacionalitat de l'Estat ni l'encaix positiu de Catalunya i d'Euskadi.** No hi ha un "problema català" o un "problema basc" que es pugui anar trampejant, a l'espera d'una assimilació nacional espanyola que no es produirà. **Hi ha un problema irresolt de la democràcia espanyola i volem escoltar les paraules de l'Espanya democràtica i progressista sobre el "problema espanyol", sobre el reconeixement de la realitat plurinacional de l'Estat, sobre la igualtat de drets i deures de les llengües**

oficials, sobre l'efectiva descentralització de la justícia, sobre l'encaix democràtic de Catalunya i Euskadi amb Espanya.

5. Els grans temes dels pròxims quatre anys seran la **sortida de la crisi** i la **creació de treball**; el manteniment i la millora dels **serveis públics**; la cohesió social i la **unitat civil**; l'augment progressiu de l'**autogovern**; la incorporació de la **nova immigració** a la societat, la cultura, la llengua i la política catalanes; un model de país recolzat en la **cultura** del treball i de la responsabilitat; l'evolució vers una **economia** productiva, eficaç i socialment responsable; millors **infraestructures**; una **societat** més sòbria i sostenible i un **territori** més endreçat. Volem **un país amb un ordre just** i volem que Catalunya sigui **una comunitat de respecte**.

Un govern de la dreta seria un retrocés perillós. Amb el suport del PP, un govern convergent tendiria a una política de **privatització dels béns públics** i d'individualisme a ultrança. La proposta de CiU de **reduir l'administració pública en un 20 %** és temible: s'inscriu en el **corrent que governa a Gran Bretanya, França o Itàlia**. Això significaria l'evolució cap a una **societat de mercat**, amb els nostres **béns comuns** (de l'educació i la sanitat fins a l'habitatge i el territori) tractats com a **mercaderies objecte de l'especulació**, amb precarietat del treball, deslocalitzacions, malbaratament de possibilitats de futur.

Volem una majoria de govern que continuï i aprofundeixi, en un **sentit social i ecològic**, les polítiques serioses i progressistes que s'han desenvolupat en els darrers anys. Volem **una majoria de govern que sigui una garantia de progrés, d'unitat civil, de cohesió social, de construcció nacional**.

6. Que el nacionalisme espanyol vol fragmentar la societat catalana és evident. Pretenen aprofitar-se de la complexitat social, lingüística i cultural de la societat catalana per tal de **generar confrontacions i ruptures en el terreny de la llengua, del sistema educatiu, de la integració i socialització de la nova immigració**. Ens volen veure **exaltats, irreflexius i dividits**. No els hem de procurar aquesta satisfacció. Hem d'evitar fer el joc a aquests intents de confrontació per raó de sentiments d'identitat. **El cas del País Valencià** ens ha d'alertar. Hem d'anteposar la cohesió de la societat catalana a tota altra consideració: **el valor absolut és la unitat civil**.

El tret més positiu del **catalanisme popular** ha estat la seva capacitat de produir un **sentiment de pertinença comuna** de tots els ciutadans i ciutadanes. D'això, n'hem dit la **Catalunya-gresol**, feta de ciutadans i ciutadanes vinguts de tots els horitzons i units per una consciència ciutadana comuna.

És vital mantenir la unitat civil del poble de Catalunya, sotmesa avui a provocacions que busquen polaritzar i dividir la nostra societat. El risc que es planteja és una possible **centrifugació multicultural i civil**, un deteriorament produït per una progressiva confrontació d'identitarismes, una **progressiva disgregació social, cultural i política**.

Alguns acusen els socialistes d'exagerar aquest risc. Els qui ho fan desconeixen la realitat del país. El catalanisme popular dels partits i sindicats de l'esquerra social ha estat un gresol formidable, un factor essencial de

cohesió social i d'unitat civil de Catalunya. Ho ha de seguir essent. La nostra nació s'enfronta al repte de **la integració dels nous immigrants**. Els hem de dir que **val la pena fer-se en aquest país i fer-se d'aquest país**, on han nascut o naixeran els seus fills i els seus néts.

7. Les candidatures socialistes representen un amplíssim sector de ciutadans i ciutadanes que **estimem Catalunya sense aixecar la veu**, sense radicalismes ni retòriques instrumentals. Que creiem que Catalunya és i ha de seguir sent **una comunitat basada en el respecte**. Que **no volem manipulacions populistes ni fugides endavant**. Que tenim un sentiment de pertinença a una **societat comuna**; i volem que aquest sentiment de pertinença comuna permeti que la nació estableixi lliurement, sense manipulacions i divisions, la seva identitat col·lectiva, de manera cohesionada, unida, igualitària, democràtica i pluralista. **Sense l'excitació, la instrumentalització i les confrontacions dels nacionalismes instrumentals i excloents.**

Sóm la majoria del país i només l'antipolítica i l'abstenció poden impedir que siguem una majoria política. El **president Montilla**, nascut a Andalusia, català i catalanista per elecció, simbolitza aquesta **Catalunya real**. Ell ha plantejat clarament, en aquesta campanya, la qüestió de fons: no únicament la qüestió essencial de l'alternativa entre un **govern de progrés** o un govern de la dreta, sinó també la qüestió, no menys essencial, d'optar per una **perspectiva de diàleg i d'acords** i de superació de les confrontacions o les divisions estèrils en el nostre país. Per això, **el president Montilla té tot el nostre suport i demanem a tothom que li doni el seu vot.**

Per **dues raons**: perquè cal un **govern de progrés a la Generalitat** i perquè la situació, després de les eleccions, exigirà **sensatesa, diàleg i respecte** entre els uns i els altres, **acords amples, de sentit comú, aliances estratègiques de país.**

Cal que, per damunt de les diferències, ens uneixi **la causa comuna de Catalunya, de la seva cohesió i preservació, de la seva llibertat, del seu futur nacional.** Catalunya dividida no podria guanyar. No podem renunciar a la unitat civil del poble de Catalunya i a la unitat del catalanisme en la seva pluralitat.

Nou Cicle

Novembre de 2010

noucicle.org

noucicle@noucicle.org